

תת"ע 5886/01/21 - מדינת ישראל נגד מיטל דבורה בורשטיין

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 5886-01-21 מדינת ישראל נ' בורשטיין
בפני כבוד השופט, סגן הנשיא עופר נהרי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מיטל דבורה בורשטיין

הנאשמת

הכרעת דין

כלפי הנאשמת הוגש כתב אישום אשר בו נטען שבעת שנהגה במכונית בכביש מס' 20 (איילון) בק"מ 20 ובעת שמכוניתה היתה בתנועה אחזה או השתמשה היא בטלפון שלא באמצעות דיבורית וזאת בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

בישיבת ההקראה שהתקיימה כפרה הנאשמת במיוחס לה ובחרה לפרט כדלקמן: " הטלפון היה בין הרגליים שלי על המושב והידיים על ההגה. שתיהן. אני לא נגעתי בטלפון."

לנוכח הכפירה נקבע והתקיים דיון הוכחות.

מטעם התביעה העיד השוטר המתנדב מר ירון בן דן (ע.ת. 1) ובמסגרת עדותו הוגש הדו"ח שערך (סומן ת/1).

מטעם ההגנה העידה הנאשמת הגב' מיטל דבורה בורשטיין (ע.ה. 1).

הצדדים סיכמו בעל פה.

לאחר שהתרשמתי ישירות מהעדויות שבאו בפני ונתתי את דעתי לראיה שהוגשה (ת/1) ולסיכומי הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה שהתביעה הוכיחה כנדרש את העבירה שיוחסה לנאשמת בכתב האישום.

להלן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין:

עד התביעה ערך דו"ח מפורט אשר ממנו (וגם אגב מתוך גירסתה של הנאשמת עצמה) עולה שהיתה לעד התביעה תצפית קרובה וטובה אל התנהלותה של הנאשמת בתוך רכבה.

הנאשמת בחרה לחקור את עד התביעה חקירה נגדית קצרה ביותר וזאת למרות שבית המשפט הסביר לה את חשיבותה של חקירתו הנגדית של העד שהתייצב לעדות וגם לא הגביל את הנאשמת בכל דרך או זמן מלהציג לעד התביעה שאלות בחקירה הנגדית בבית המשפט.

לא מצאתי כי עלה בידי הנאשמת לסתור פרט כלשהו מן הפרטים שרשם עד התביעה בדו"ח ולמעשה, כאמור, את מרביתם הנאשמת עצמה חיזקה בעדותה שלה.

אסביר:

לא נסתר מיקום השוטר ביחס לרכב הנאשמת וכי מיקום זה היה סמוך מאוד לרכב הנאשמת ובמקביל לה.

לא נסתר כי היה זה יום בהיר ואור יום (מדובר באירוע משעה 08:57 בבוקר ביום קיץ).

לא נסתר כי הראות היתה טובה וכי החלון דרכו הסתכל השוטר לתוך רכבה של הנאשמת היה נקי ושקוף.

גם לא נסתר שהשוטר שמר קשר עין רציף עם מכוניתה של הנאשמת עד לעצירתה.

השוטר ידע לתאר שהנאשמת החזיקה ביד ימין שלה, מעט מעל גובה הירך, את מכשיר הטלפון הנייד וכי היא הסתכלה באותה עת על המסך של הטלפון.

השוטר תיאר עוד בדו"ח כי מיד כשהבחינה בו הנאשמת היא הניחה את מכשיר הטלפון בין ירכיה.

עפ"י התרשמותי הישירה מדרך עדותו של השוטר, ובהעדר גם חקירה נגדית ממצה כדי לסתור דבר מה מן המהות, אני מוצא לומר שעדותו של השוטר היתה עניינית, אובייקטיבית ומהימנה בעיני.

לא מצאתי שהיה לשוטרי עניין להמציא כביכול מהרהורי ליבו כי האחיזה של הנאשמת במכשיר הטלפון נעשתה וכי נעשתה ביד ימין בגובה הירך שלה וכי כשהבחינה בו הנאשמת אז הניחה את המכשיר בין ירכיה. אף לא מצאתי עפ"י המצוי בפני לקבוע שהשוטר נקלע לטעות כלשהי בהבחנה.

קרבתי הפיזית של השוטרי לרכב הנאשמת, ללא כל הפרעה בקו הראיה אל תוך רכבה של הנאשמת, חוזקו בעדותה של הנאשמת עצמה (ראה עמ' 4 שורות 16-17 לפרוטוקול ואף את דבריה בעמ' 3 שורה 16 לפרוטוקול עת הנאשמת מאשרת לשוטרי שרוב הדברים שאמר הם נכונים).

באשר לגרסתה של הנאשמת בבית המשפט על כי מכשיר הטלפון היה בין רגליה, הרי שבהקשר זה יש הן סתירה והן תמיהה בגרסתה.

בעוד שמפי הנאשמת נרשם בתגובתה על אתר (במעמד רישום הדו"ח): "הטלפון נפל לי ולכן הנחתי אותו בין ירכי". (ראה ת/1), מצויה מנגד מפי הנאשמת גרסה שונה בעדותה בבית המשפט עת היא מוסרת שהיא שמה את מכשיר הטלפון בין רגליה כבר בתחילת הנסיעה: "...סיימתי את השיחה בחניה של הבניין בהרצליה. נכנסתי לאוטו, מרוב מהירות הטעות שלי, לא שמתי את הטלפון בתיק אלא בין רגלי, הנעתי את האוטו והתחלתי לנסוע. זה היה בין תשע לתשע וחצי בבוקר היו פקקים לכיוון דרום על איילון. שמעתי רדיו, טלפון בין הרגליים, בכלל לא חושבת על זה שהטלפון בין הרגליים. אז לא היה לי תופסן לטלפון." (עדוטה בעמ' 4 רישא לפרוטוקול).

ובכן, בעוד שבעת עיכובה וכתגובה על אתר ציינה הנאשמת בפני השוטרי כי הטלפון נפל לה ולכן היא הניחה אותו לדבריה בין ירכיה, הנה מנגד בעדותה בבית המשפט ניכר שמשנתה גרסתה וכי הטלפון כלל לא נפל לה אלא הונח על ידה בין ירכיה, לגרסתה, עוד בתחילת הנסיעה מהרצליה ובטרם אף הניעה את רכבה.

לציון שהנאשמת לא חקרה את השוטרי כלל אודות רישום תגובתה בדו"ח.

עד כאן באשר לסתירה בדברי הנאשמת - סתירה אשר בנוסף לכל הדברים כבר פורטו עד כה לעיל, מקשים עלי, בכל הכבוד, ליתן אמון בגרסתה של הנאשמת באירוע זה.

גם גרסת הנאשמת בביהמ"ש כביטוייה באופן הבא: "בכלל לא חושבת על זה שהטלפון בין הרגליים." עת הנאשמת מתארת בעדותה בעמ' 4 שורה 14 לפרוטוקול את דרכה מהרצליה לאיילון בת"א, היא גרסה שמגלה לטעמי, ובכל הכבוד, מידה של תמיהה. הכיצד במהלך נסיעה מהרצליה ועד לתל אביב (ועוד בפקקים כפי שתיארה הנאשמת) "לא חשבה" לדבריה כלל על זה שמכשיר טלפון מצוי (לדבריה) בין רגליה עת נדרשה היא מן הסתם כנהגת להשתמש בדוושות הרכב ולהיזיז במידת מה את רגליה לצורך תיפעול הרכב ובפרט בתנועה צפופה.

הוסף לכך את גרסתה של הנאשמת (ושוב, בכל הכבוד, המעוררת תהייה) על כי דרך אחיזתה כנהגת את ההגה של רכבה במהלך כל הדרך מהרצליה לת"א היתה רק אחיזה בחלקו התחתון של ההגה, וקיבלת שוב קושי במהימנות גרסתה של הנאשמת הנכבדה בפרשה זו. וכאמור, הכיצד נעלם מעיניה (לגרסתה) כל אותה עת שמכשיר טלפון מצוי בין רגליה (לגרסתה) כל הדרך מהרצליה לת"א כאשר שתי ידיה (לגרסתה) בחלק התחתון של ההגה, גם כן מעורר סימני שאלה.

הנאשמת הלינה על כך שהשוטר לא זכר את האירוע. אסביר לנאשמת בהקשר זה שהשכל הישר, וכך גם הדין, מכתוב ששוטר איננו בעל יכולת לזכור אחרי חודשים מאות או אלפי אירועים שבהם רשם דוחו"ת (הדו"ח דנן נרשם ב- 17/06/2020) ואין מצופה כי יזכור, ולכן קיימת הסתמכות על הכתוב גם במישור המשפטי והדבר מוכר כאמור ע"י הדין.

לאחר כל אלה, ואף לאחר שלקחתי בחשבון שעדות יחידה מטעם התביעה מצויה בפני בתיק זה, מסקנתי היא כאמור שהוכחה אחיזת מכשיר הטלפון ביד על ידי הנאשמת בעת נהיגתה במיקום האירוע בנתיבי איילון, ודי בכך, עפ"י דין, כדי לגבש את יסודות העבירה שיוחסה לה.

לאור כל האמור לעיל מורשעת בזאת הנאשמת בעבירה שיוחסה לה בכתב האישום.

ניתנה היום, 14 יוני 2021, במעמד הצדדים